

lingsudgifter, hvoraf endda en Del er afholdt i Forvejen, i hvert Tilfælde er det Afviklingsudgifter, der har fortsat sig i en længere Aarrække, og som nu først kommer paa Tillægsbevillingslov og Statsregnskab. Det er derfor Udgifter, der ikke kommer igen, Udgifter af en saa ekstraordinær Art, at de ikke kan have Indflydelse paa Bedømmelsen af Udsigterne for Fremtidens Statshusholdning. Alene disse tre Poster her i Forbindelse med den afskaffede Told udgør henimod 14 Mill. Kr. Desuden er der forskellige andre afsluttende Bevillinger paa dette Statsregnskab, saaledes at heller ikke dette Regnskab, som jeg sagde, kan svække Regeringens Tro paa det givne Grundlags Holdbarhed.

Regeringen har tilmed ment, at dette Grundlag var i Stand til at bære en væsentlig yderligere Belastning, og det har den givet Udtryk for ved at give Afkald paa ca. 5 Mill. Kr. for den meromtalte Sveske- og Rosintold og øge Udgifterne med 11 Mill. Kr. til Konjunkturtillæget og til de gamle Pensionister. Derimod staar som Forbedringer, der er indvundet ved Regeringsforanstaltninger, kun de ca. 1—2 Mill. Kr.s Lettelse af Rentebyrden, som Afbetalingen af Gælden til Nationalbanken og Konverteringen af det amerikanske Statslaan betyder for Finansloven for 1926—27. Regeringen har da ved Lovgivningsforanstaltninger forringet Balancen med ca. 14 Mill. Kr. Men man har til Gengæld stolet paa den Mindreudgift, Kronestigningen giver paa Rentebyrden, nemlig ca. 5—6 Mill. Kr., og den Lettelse, som Nedgangen i Prisen paa Kul — en Nedgang paa ca. 4 Mill. Kr. — og andre Artikler giver.

Som det vil ses, opvejer disse Lettelser jo endda ikke den yderligere Belastning af Balancen, som Regeringsforanstaltninger har hidført. Egentlige Besparelser udover dem, som altid kommer fra Aar til Aar med Prisfald og lignende, finder man ikke nævneværdigt af paa Finanslovsforslaget for 1926—27. Der er nogle mindre Nedsættelser og nogle mindre Forhøjelser, men de opvejer saa omtrent hinanden. Jeg har gennemgaaet det meget nøjagtigt og er ikke i Stand til at finde noget egentligt Besparelsesinitiativ af nogen som helst Betydning paa dette Finanslovsforslag.

Ser man nu nærmere paa Finanslovsforslaget, faar man Tvivl om, hvorvidt det vil holde. For Statsvirksomhederne regner man gennemgaaende med større Indtægt. Jeg tror, at det er med ringe Berettigelse, da 1926—27 efter alt at dømme vil blive et Depressionsaar. Der er

ikke Spor af Grund til at antage, at Danmark mere end andre Stater vil komme igennem en saa stærk Valutastigning som den, vi allerede har oplevet, og som vel ogsaa vil fortsættes noget, uden en meget betydelig økonomisk Krisetilstand for vore Erhverv, ganske særlig for vore Eksport-erhverv; det vil virke paa hele Erhvervs- livet og hele Omsætningen her i Landet. Jeg tror derfor ikke, der ligger noget Sortseeri i det, naar jeg siger, at efter alt at dømme maa man regne med, at Aaret 1926—27 bliver et økonomisk Nedgangsjaar, et saare vanskeligt Aar. Og dette vil igen i høj Grad paavirke Indtægterne af Statens indtægtgivende Virksomheder. Dette er der intet Hensyn taget til, medens derimod de Prisnedsættelser, som Kronestigningen medfører, er taget med i Beregning. Man regner saaledes med en Forøgelse af Statsbanernes Indtægt af 6 653 000 Kr. udover, hvad sidste Regnskab viser. Det har for mig ikke været godt at se, hvor denne Forhaabningsfuldhed egentlig kommer fra, naar Indtægten i April—Juli 1925 kun var 49 010 000 Kr. mod 50 130 000 i det samme Tidsrum i Fjor. Ganske vist maa naturligvis Lockouten have i Erindring, men paa den anden Side ser vi, at i den for Persontrafikken enestaaende gunstige Juli Maaned var Driftsindtægten dog ca. $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. lavere end i Juli i Fjor, endskønt Lockouten var ophørt.

Udgiften minus Afskrivninger og Renter anslaas for 1926—27 til 140 400 000 mod 144 158 000 Kr. paa Regnskabet for 1924—25. Nu regnes der ganske vist med, at der skal indvindes ca. 4 Mill. Kr. paa Kullene, men det opvejes omtrent ved en Merudgift til Konjunkturtillæget, som kommer stærkt op derimod. Sagtens vil jo Lønnedgangen efter Pristallet hjælpe en Del, men det kan neppe opveje den Nedgang paa Driftsindtægterne, som Depressionen vil foranledige. Naar vi ser paa hidtidigt konstaterede Resultater, viser det sig, at Regnskabsresultatet for Statsbanerne for 1924—25 viser et Underskud, et lille Underskud ganske vist, men dog et Underskud paa 91 000 Kr., medens der for 1923—24 var et Overskud paa 3 303 000 Kr. Jeg anerkender i høj Grad de oprigtige Bestræbelser, den højtærede Trafikminister gør sig for at gennemføre Økonomi i Statsbanerne og naa til det store Maal: en rimelig Forrentning af dette store Aktiv. Jeg anerkender ikke blot den højtærede Ministers gode Villie, men ogsaa, at han sidder inde med en mere end almindelig Indsigt paa dette Omraade. Saa det skal for saa vidt ikke være nogen